

Taula rodona “Per què els adolescents no van al teatre?”

Companyia

La setmana que ve hi ha una taula rodona a Igualada, dintre del marc de la Mostra de Teatre Infantil i Juvenil, on es parlarà de teatre jove i per a joves.

Com a Lazzigags estem convidats a participar-hi, i ja que plantegen tres preguntes, voldríem poder contestar amb la vostra veu.

Per això us demano que siplau contesteu per escrit aquestes tres preguntes, i ens les feu arribar per correu electrònic abans del proper dimarts 14.

1. Què troben els joves a altres productes culturals, cinema, concerts, videojocs, que no troben en al teatre?
2. Cal parlar d'un teatre específic per a joves? Si fos així quins ingredients fan aquest teatre específic?
3. De quines eines disposem (les companyies, les productores, els teatres, els agents intermediaris) per arribar a aquest públic?

Siplau, si teniu res a dir, feu-ho! envieu-nos les respostes al correu info@lazzigags.cat

De tota manera la taula rodona és pública i oberta a tothom que hi vulgui participar, si és el vostre cas, no hi falteu!

Dijous 16/04 15.30 h a 17.00 h
Biblioteca Central
Pça. de Cal Font, Igualada

Intervenien

- Companyia Malnascuts
- Companyia NUS
- Companyia Lazzigags
- Josep Maria Viaplana (Jove Espectacle)
- Joan Maria Morros (Kursaal Manresa)
- Toni Casares (Sala Beckett)

Modera: Pep Farrés, director artístic de La Mostra d'Igualada

Més informació a: <http://lamostraigualada.cat/professionals/activitats-professionals/taula-rodona-per-que-els-adolescents-no-van-al-teatre/>

1.

Crec que la *majoria* dels joves prefereixen d'altres productes culturals abans que el teatre per culpa de les idees que la nostra societat ens inculca des de ben petits. Segons els estereotips de la nostra societat actual, anar al teatre s'ha convertit en una activitat avorrida, que no emociona o que costa d'entendre, a més d'acabar-se convertint (per a gran part dels joves) en quelcom que només farien a sortides amb l'escola o si hi estiguessin obligats.

A més a més, es relaciona la gent que va al teatre (o a museus, o a concerts -més d'estil clàssic-, o a exposicions, etc.) com a persones cultes, que s'interessen per la cultura, i la nostra societat diu que el perfil de jove que més destaca no és el més intel·ligent o més interessat en les arts, sinó més aviat el que té bon físic o un caràcter més extravertit.

A causa de tot això, els joves que sí que van a veure teatre, i el gaudeixen, són considerats "estranyos" per a la resta. Com "el que diu tothom" és que no ens ha d'agradar el teatre o anar-lo a veure, els joves pensem inconscientment que no ho hem de fer, i d'aquesta manera el teatre perd popularitat davant del cinema o els concerts, que dintre la societat no han rebut aquest "atac social".

Fora d'aquest aspecte social, hi ha també un parell de problemes que poden impedir que alguns joves vagin al teatre.

El primer és el tema econòmic, ja que el preu de la majoria d'obres sol ser força elevat (pel nivell adquisitiu d'un jove o algú de classe mitja o baixa), i això fa que davant de diferents opcions culturals es triï una que surti més a compte econòmicament parlant (tot i que ara tot el panorama cultural s'està encarint per igual). El segon és el tema promocional. Com deia abans, el teatre no té tanta popularitat com el cinema (per exemple), i no s'hi dedica tanta atenció a l'hora de publicitar obres o donar a conèixer als joves tot el ventall de possibilitats que tenen en relació amb el teatre, al menys no tanta com amb el cinema.

2.

No trobo que faci falta un teatre *específicament* creat per a joves, perquè s'haurien de generalitzar els gustos de tots els joves amb el que els agrada a la majoria, i això ens fica dins el problema social del que parlava al principi. Tot i així, en el cas que s'adrecés un tipus de teatre a joves, crec que no hauria de tenir un text gaire complex (no una bajanada de guió, però tampoc un text surrealista o una nova Celestina), i que hauria de tractar o contindre algun element amb el que els joves es poguessin sentir identificats (algun personatge de la nostra edat, o alguna situació relacionada amb el que més ens afecta). Això sí, no hauríem de centrar-nos en un gènere repetitiu o un sol estil, perquè hem de poder descobrir coses noves i poder veure quelcom que mai havíem pensat (que ens sorprenguin!).

3.

Crec que les mesures més immediates que es poden prendre per arribar a aquest públic són la d'abaratir els preus de les entrades, i la d'augmentar la difusió del panorama teatral que està al nostre abast.

El primer podria complir-se, potser, sense afectar a la feina dels artistes, ja que gran part del preu d'una entrada es basa en impostos, i rebaixant aquests és que es podria abaratir (és important que el que no es pot fer és rebaixar-los als artistes per no haver de reduir aquests impostos). El segon tema es podria complir alternant entre cartells d'anuncis de cinema (seguint l'exemple anterior) i anuncis d'obres teatrals a la ciutat o poble en qüestió, o potser amb anuncis directament a la televisió (per a les companyies de més renom). El que s'hauria d'intentar és fer tan present el teatre a la vida quotidiana dels joves, i recordar-los més que és el que poden anar a veure.

Moltes gràcies,
Manel.

[1. Què troben els joves a altres productes culturals, cinema, concerts, videojocs, que no troben en al teatre?](#)

Els joves són gent que busca anar a divertir-se fent activitats de lleure que els distreguin, i aquestes són dinàmiques i universals ("de moda"), de les quals en poden parlar amb els amics i amb la resta del món. És

poc corrent -sent adolescent- trobar-te amb algun jove que vagi sovint al teatre, ja que aquesta és una activitat que requereix estar assegut, en silenci i concentrat durant una estona considerable, cosa que no és necessària quan es fan les activitats abans esmentades.

2. Cal parlar d'un teatre específic per a joves? Si fos així quins ingredients fan aquest teatre específic?

Des del meu punt de vista, no cal parlar d'un teatre específic per a joves, ja que aquests gaudirien d'una bona obra tant si anés dirigida a un públic juvenil com per adults. Això sí, per introduir els joves en el món del teatre potser sí que caldria parlar d'un teatre específic per a joves, un teatre fresc, dinàmic, que parlés de temes pròxims o que d'alguna manera els "toqués", s'hi sentís identificats i hi tinguessin accés fàcilment, sense suposar un gran esforç econòmic el fet d'anar al teatre, ja que és un dels factors principals pels quals els joves -que sovint no treballen o no són independents- no van al teatre perquè no s'ho poden permetre.

3. De quines eines disposem (les companyies, les productores, els teatres, els agents intermediaris) per arribar a aquest públic?

Les companyies disposen d'una infinitat de propostes teatrals dirigides a joves, sobretot les companyies de teatre jove, que coneix de molt aprop aquest sector i coneix de primera mà els seus gustos. Les companyies, en definitiva, s'han d'encarregar d'estudiar què vol el públic adolescent i oferir propostes a les productores, les quals han de tenir en compte els gustos d'aquest sector "emergent" i, tot i que al principi no obtinguin grans beneficis, està en les seves mans que el teatre arribi a tothom, ja que no només han de mirar de fer negoci amb el teatre, sinó que han de recuperar un públic que quan sigui gran, si no està acostumat a anar al teatre, molt probablement mai pagarà una entrada per veure una obra. Hauria d'haver sales petites on poder fer aquestes obres, perquè segurament el preu de l'entrada seria més reduït, així com els teatres haurien de facilitar el lloguer d'espais per fer aquest tipus de teatre. Un altre aspecte que crec que és important, és l'ensenyament, que s'hauria de preocupar d'educar els joves teatralment, cosa que no fa gens bé. Portant els alumnes que mai han anat al teatre (també, en part, culpa de la família) a veure obres clàssiques, que parlen de temes que queden molt lluny dels joves i que sovint són llargues i lentes, no aconsegueixen res més que allunyar els adolescents del teatre fent que pensin que anar al teatre és anar a veure obres "antigues i desfassades" i generalitzin el fet d'anar al teatre com una activitat avorrida i passada de moda.

Sofia

1. Què troben els joves a altres productes culturals, cinema, concerts, videojocs, que no troben en al teatre?

Els joves, es senten atrets per les coses ràpides, impresionats, econòmiques... Jo crec que els joves no van al teatre ja que és una activitat que requereix silenci, i més diners que en el cine o altres. Per això prefereixen gastar-se menys anant al cinema o anar a un concert perquè poden fer el "que vulguin" (saltar, cridar, ballar...)

2. Cal parlar d'un teatre específic per a joves? Si fos així quins ingredients fan aquest teatre específic?

Jo no crec que calgui parlar d'un teatre específic per a joves, sino d'una manera en que el jove pugui accedir-hi més fàcilment, tan informalment com econòmicament.

3. De quines eines disposem (les companyies, les productores, els teatres, els agents intermediaris) per arribar a aquest públic?

Diria que eines serien fer més publicitat, ja que no s'en fa tanta com amb el cine, els concerts,... això faria que molts més joves s'interessessin de més obres, creant així, més interès. I crec que amb això es guanyaria molt públic jove.

Guillem

1. Què troben els joves a altres productes culturals, cinema, concerts, videojocs, que no troben en al teatre?

Jo crec que, no es que en el teatre no trobin coses que troben en altres actes, sinó que des de petits hi ha hagut una mala educació en aquest àmbit. Ens han educat en les noves tecnologies, ens han ensenyat a mostrar interès per elles, però se'ls hi ha oblidat ensenyar-nos el que és de veritat el teatre. Per altre banda, en les escoles fan del teatre algo obligatori, no aconsegueixen motivar al estudiant, el contrari, al portar-los a veure algunes obres per ampliar coneixements escolars, el que fan és que l'alumne s'avorreixi i vegi el teatre com algo avorrit, quan és tot el contrari.

Si des de petits ens haguessin ensenyat el que és de veritat el teatre, a molts més joves els hi agradaria. Passa igual amb els llibres, si a un nen que a casa no llegeixen, l'obligues a llegir llibres que possiblement no li agradin, veurà la lectura com algo avorrit. El que s'ha de fer és ensenyar que el teatre és un món molt gran i genial.

Un altre punt important seria el preu, hi ha molta gent que no es pot permetre anar al teatre, i més en aquests temps.

2. Cal parlar d'un teatre específic per a joves? Si fos així quins ingredients fan aquest teatre específic?

Creo que no, no hi ha un teatre específic per a joves.

3. De quines eines disposem (les companyies, les productores, els teatres, els agents intermediaris) per arribar a aquest públic?

Jo crec que la eina més eficaç, en aquest cas, es anant a la font del problema, a informar i fomentar el teatre a les escoles de primària, però també, obrir els ulls a tots els de secundària.

David